Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος — Ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ἰουνίου 1901 — Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 24

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια).
ΣΕΒΟΥ ΤΟΝ ΤΑΠΙΡΟΝ

— Στάσου ἐκεῖ . . . ἐκεῖ. . . στάσου! τῷ εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Θὰ εἶνε τίγρις ἢ πούμα... ἀλλὰ μὲ τὲς τέσσερες σφαῖρες ποὺ το περιμένουν. . .

— Προσοχή! . . προσοχή! . . ἀνέκραξεν ὁ κ. Μιγκέλ. Μοῦ φαίνεται πῶς βλέπω μιὰ μακρυὰ μουσούδα νὰ χώνεται μέσα 'στους κλώνους. . .

—Καλὰ λοιπόν! ὁποιου καὶ ἂν εἶνε αὐτὴ ἡ μουσούδα. . . . εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

Καὶ ἄδειασε καὶ τὰς δύο κάννας τοῦ ὅπλου του. Μπάμ! μπάμ!

Ἀμέσως ἡ λόχμη διηνοίχθη ὑπὸ ὤθησιν τρομερὰν, ὡρυγὴ ἀντήχησε διὰ μέσου τῶν φυλλωμάτων, καὶ ὄγκος πελώριος ἐξώρμησεν ἀπὸ τοὺς κλώνους.

Δύο ἄλλοι πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν.

Ὁ κ. Μιγκὲλ ἄδειασε καὶ αὐτὸς τὴν καραμβίναν του.

Τὴν φορὰν αὐτὴν τὸ ζῷον κατέπεσεν ἄπνουν.

— Μπά! Τάπιρος ἦταν! ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Μὰ τὴν ἀλήθεια... κρῖμα τὲς τέσσερες σφαῖρες! Δὲν ἄξιζε τόση θυσία.

Βεβαίως, ἂν δὲν ἤξιζε τὰς σφαίρας ὑπὸ ἀμυντικὴν ἔποψιν τὸ ἀθλαβὲς αὐτὸ ζῷον, ἴσως τὰς ἤξιζεν ὑπὸ ἔποψιν γαστρονομικήν.

Λοιπόν, ἀντὶ τίγρεως ἢ πούμας, τὰ ὁποῖα εἶνε τὰ φοβερώτερα σαρκοβόρα τῆς νοτίου Ἀφρικῆς, οἱ κυνηγοὶ εἶχον νὰ κάμουν μὲ ἁπλοῦν τάπιρον. Εἶνε μέγα ζῷον ὑπόμαυρον, φαιὸν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαιμόν, μὲ βραχὺ καὶ ἀραιὸν τρίχωμα, φέρον εἶδος χαίτης, γνώρισμα τοῦ ἄρρενος. Τὸ ζῷον τοῦτο, νυκτόβιον μᾶλλον, κατοικεῖ εἰς τὰς λόχμας τῶν δασῶν, καθὼς καὶ εἰς τὰ ἕλη. Τὸ ρύγχος του, εἶδος μικρᾶς προβοσκίδος εὐκινήτου καὶ προτεταμένης εἰς σχῆμα ρύγχους κάπρου, τὸ κάμνει νὰ ὁμοιάζῃ μὲ χοῖρον, — ἀλλὰ χοῖρον ἔχοντα ἀνάστημα ὄνου. Τέλος πάντων δὲν διατρέχει τὶς σπουδαῖον κίνδυνον ἀπὸ τὸ παχύδερμον τοῦτο. Εἰμπορεῖ νὰ νατρέψῃ τὸν κυνηγόν, ἀλλὰ τρέφεται ἀποκλειστικῶς μὲ καρποὺς καὶ μὲ φυτά.

Ἐν τούτοις δὲν ἔπρεπε νὰ κλαίουν τὰς τέσσαρας σφαίρας, ὅτι τάχα ἐπῆγαν ἄδικα, διότι ἂν κατώρθωναν νὰ μεταφέρουν τὸν τάπιρον εἰς τὰ πλοιάρια, τὰ πληρώματα θὰ τὸν ἐχρησιμοποίουν.

Ἀλλά, μόλις τὸ ζῷον κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὁ κ. Μιγκὲλ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἤκουσαν τὴν κραυγὴν ἑνὸς Ἰνδοῦ, ὁ ὁποῖος τοὺς κατεσκόπευεν ἀπὸ τὴν λόχμην, οὔτε τὸν εἶδον φεύγοντα ὁλοταχῶς πρὸς τὸ χωρίον... Ἐφορτώθησαν πάλιν τὴν ἔλαφον καὶ τὸν ὑδρόχοιρον, καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των, σπεύσαντες νὰ στείλουν μερικοὺς ναύτας διὰ νὰ παραλάβουν τὸν τάπιρον.

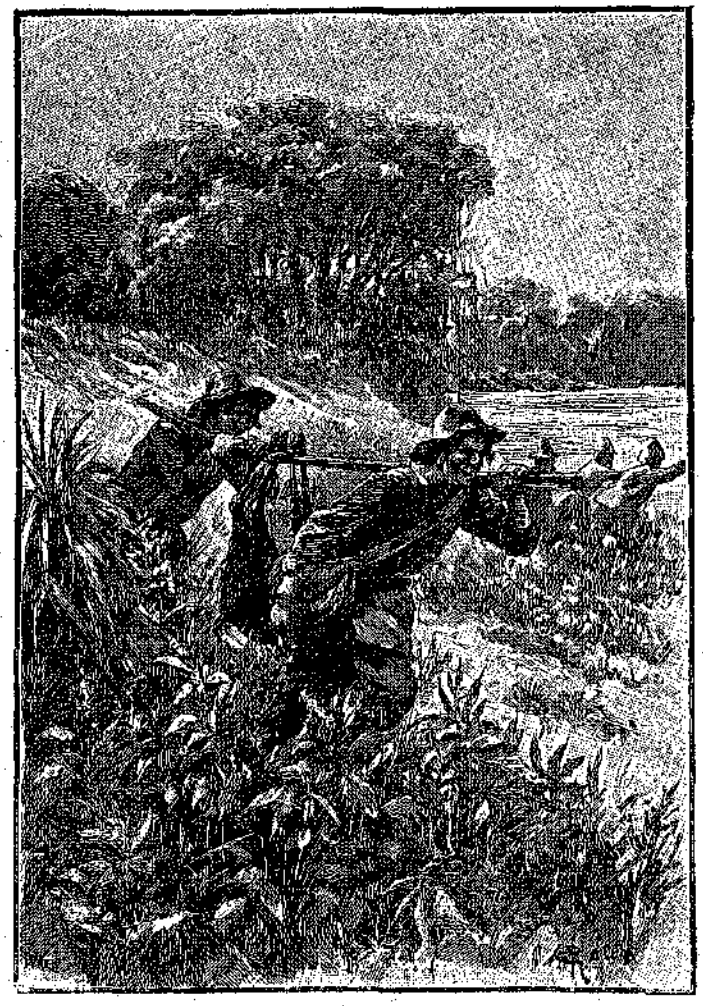

« Οἱ ναῦται ἐφορτώθησαν τὰ ζῷα...» (Σελ. 190, στήλ. α'.)

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ Αὐγουστῖνον, εὗρον τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου κατεχομένους ὑπὸ ὀργῆς. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες περιεστοίχιζον τὸν ἀρχηγόν. Ὁ ἐξοχώτατος Κάριμπαλ δὲν ἐφαίνετο ὀλιγώτερον συγκεκινημένος ἀπὸ τοὺς ὑποτελεῖς του· καὶ ὅταν ἐπαρουσιάσθησαν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὁ κ. Μιγκὲλ καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, τοὺς ὑπεδέχθησαν κραυγαὶ φοβεραί, κραυγαὶ μίσους καὶ ἐκδικήσεως.

Τί συνέβαινε;... Πόθεν αἱ ἐχθρικαὶ αὗται ἐκδηλώσεις; ... Μήπως οἱ Πιαρόαι ἡτοιμάζοντο νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν πλοιαρίων;

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ οἱ σύντροφοί του καθησύχασαν κάπως, ὅταν εἶδον μετ' ὀλίγον τὸν Παῦλον, τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, τὸν κ. Φέλιπ καὶ τὸν κ. Βαρίναν νὰ ἔρχωνται πρὸς αὐτούς.

— Τί τρέχει; .. τοὺς ἠρώτησαν.

— Ὁ Βαλδέζ, ὁ ὁποῖος ἦτο εἰς τὸ χωρίον, ἀπε-

κρίθη ὁ Παῦλος, εἶδεν ἕνα Ἰνδὸν ποῦ ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ δάσος, ἔτρεξεν εἰς τὸν καπετάνιον καὶ τοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐφονεύσατε . . . .

— Ἕνα ὑδρόχοιρον . . . μίαν ἔλαφον . . . νὰ ἐδῶ τὰ ἔχομεν . . . εἶπεν ὁ κ. Μιγκέλ.

— Μὰ καὶ ἕνα τάπιρον, λέγει . . . .

— Ναί, καὶ ἕνα τάπιρον, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.. Εἶνε κακὸ νὰ σκοτώσῃ κανεὶς τάπιρον ; . . .

— Εἰς τὰ πλοῖα!... Εἰς τὰ πλοῖα!... ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

Τῷόντι, οἱ Ἰνδοὶ ἐφαίνοντο ἕτοιμοι νὰρχίσουν τὰς βιαιοπραγίας. Οἱ ἰθαγενεῖς αὐτοί, οἱ τόσον εἰρηνικοί, οἱ τόσον φιλόξενοι, οἱ τόσον φιλόφρονες, τώρα ἐμαίνοντο, ἐλύσσων. . . Μερικοὶ ἔσπευσαν νὰ ὁπλισθοῦν μὲ τόξα καὶ μὲ βέλη. Ὁ ἀλαλαγμὸς των ἠΰξανεν ὁλονέν. Ἠπείλουν μὲ ἀγρίας κραυγὰς νὰ ἐφορμήσουν κατὰ τῶν ξένων. Ὁ ἀρχηγὸς Κάριμπαλ, καὶ ἂν ἀκόμη ἤθελε, μετὰ πολλῆς δυσκολίας θὰ κατώρθονε νὰ τοὺς συγκρατήσῃ, καὶ ὁ κίνδυνος ἐγίνετο μεγαλήτερος ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Διατί ὅλα αὐτά ; Μόνον καὶ μόνον διότι οἱ κυνηγοὶ εἶχον φονεύσῃ ἕνα τάπιρον;

Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ καὶ μόνον,—διότι ἐφόνευσαν τὸν τάπιρον! . . Δυστυχῶς, ὁ Παῦλος εἶχε λησμονήσῃ νὰ τοὺς καταστήσῃ προσεκτικούς, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των, νὰ μὴ ἐγγίξουν οὔτε τρίχα τοῦ παχυδέρμου τούτου. Καὶ ὅμως ὁ ὁδηγός του, τὸ βιβλίον τοῦ Σαφφανζών, τὸ ἔλεγε . . . Φαίνεται, ὅτι ὁ τάπιρος θεωρεῖται ζῷον ἱερὸν ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν τούτων, οἱ ὁποῖοι, μεταξὺ τῶν τόσων καὶ τόσων προλήψεων ποῦ ἔχουν, πιστεύουν καὶ τὰς μεταμορφώσεις τῆς μετεμψυχώσεως. Θεωροῦν λοιπὸν τὸν τάπιρον ὡς ἕνα τῶν προγόνων των, τὸν μᾶλλον σεβάσμιον τῶν ἀρχαίων Πιαρόων! Εἰς σῶμα ταπίρου, λέγουν,θὰ ἐνοικήσῃ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἰνδοῦ, μετὰ θάνατον. . . Ἄρα, ὅταν φονεύεται, ὅταν ἐκλείπῃ ἕνας τάπιρος, ὁλιγοστεύουν κατὰ μίαν αἱ κατοικίαι τῶν ψυχῶν αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ διέτρεχαν τὸν κίνδυνον νὰ περιπλανῶνται αἰωνίως εἰς τὸ ἀχανές, ἂν δὲν ὑπῆρχον πλέον τάπιρον ἐπὶ τῆς γῆς! . . . Διὰ τοῦτο ἀπαγορεύεται αὐστηρότατα νὰ ἐγγίζῃ κανεὶς τὰ πολύτιμα αὐτὰ ζῷα, καὶ ὁ φονεύων τάπιρον ὑπόκειται εἰς τὴν ὀργὴν καὶ τὴν φοβερὰν ἐκδίκησιν τῶν Πιαρόων.

Ἐν τούτοις, οὔτε ὁ κ. Μιγκὲλ οὔτε ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐννόουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἔλαφον καὶ τὸν ὑδρόχοιρον, ὁ θάνατος τῶν ὁποίων οὐδεμίαν ἐπέσυρε τιμωρίαν. Ὅθεν οἱ ναῦται, οἱ ὁποῖοι εἶχον προστρέξῃ, ἐφορτώθησαν τὰ ζῷα,καὶ ὅλοι μαζὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὰ πλοιάρια.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου τοὺς ἠκολούθουν, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξηρεθισμένοι. Ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἐπεχείρει νὰ τοὺς καθησυχάσῃ. Ἀπεναντίας αὐτὸς ἐβάδιζεν ἐπὶ κεφαλῆς, κραδαίνων ἀπειλητικῶς τὸ τόξον του, ἡ δὲ ὀργὴ τῶν ἰθαγενῶν ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅταν ἐκομίσθη καὶ τὸ πτῶμα τοῦ ταπίρου ἐπὶ φορείου ἐκ κλάδων, βασταζομένου ὑπὸ τεσσάρων ἀνδρῶν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ ἐπιβάται εἶχον φθάσῃ εἰς τὰ πλοιάρια των, τὰ ὑπόστεγα τῶν ὁποίων ἠδύναντο νὰ τοὺς προστατεύσουν κατὰ τῶν βελῶν τῶν Ἰνδῶν τούτων, οἱ ὁποῖοι στερεοῦνται πυροβόλων.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ εἰσήγαγεν ἐν σπουδῇ τὸν Παῦλον εἰς τὴν Γαλλινέττα, πρὶν προφθάσῃ νὰ φροντίσῃ δι' αὐτὸ ὁ λοχίας Μαρσιάλης, καὶ τῷ ἐσύστησε νὰ ἐξαπλωθῇ εἰς τὸ ὑπόστεγον. Ἐπειτα ὥρμησεν εἰς τὴν Μορίσκην, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν. Ἐπίσης οἱ τρεῖς γεωγράφοι εὗρον ἄσυλον εἰς τὴν Μαριπάρην.

Τὰ πληρώματα, εἰς τὰς θέσεις των ἤδη, ἠτοιμάσθησαν νὰ ἐκπλεύσουν, ἢ μᾶλλον νὰ τραποῦν εἰς φυγήν. Καὶ τὰ πρυμνήσια ἐλύθησαν, καθ' ἣν στιγμὴν χάλαζα βελῶν ἐρρίπτετο κατὰ τῶν πλοιαρίων, τὰ ὁποῖα ἀπεμακρύνοντο διὰ τῆς παλάντσας. Πρὶν εἰςέλθουν εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἡ κίνησίς των ἐγίνετο βραδεῖα, καὶ διέτρεχον οὕτω τὸν κίνδυνον νὰ ὑποστοῦν καὶ δευτέραν χάλαζαν βελῶν ἐκ μέρους τῶν ἰθαγενῶν, παρατεταγμένων κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης. Τὰ πρῶτα βέλη δὲν ἐπλήγωσαν κανένα. Τὰ περισσότερα εἶχον διέλθῃ ἄνωθεν τῶν πλοιαρίων, ἐκτὸς ὀλίγων,τὰ ὁποῖα ἐκαρφώθησαν εἰς τὸ πλέγμα τῶν ὑποστέγων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡτοιμάσθησαν τὰ ὅπλα, καὶ οἱ ἐπιβάται ἐξῆλθον εἰς τὴν πρῴραν καὶ εἰς τὴν πρύμνην τῶν πλοιαρίων. Ἐξ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν σχεδὸν ταυτοχρόνως, καὶ τούτους διεδέχθησαν ἄλλοι ἕξ.

Ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ Ἰνδοὶ ἔπεσαν, μᾶλλον ἢ ἧττον πληγωμένοι, καὶ δύο ἐξ αὐτῶν, κυλισθέντες διὰ τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς, ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τὰ ὕδατα τοῦ λιμενίσκου.

Τοῦτο ἤρκεσε διὰ νὰ τραποῦν οἱ ἐπίλοιποι εἰς ἄτακτον φυγὴν πρὸς τὸ χωρίον, βλασφημοῦντες καὶ ὑβρίζοντες.

Τὰ πλοιάρια, μὴ διατρέχοντα πλέον κανένα κίνδυνον, ἔκαμψαν ἡσύχως τὸ ἀκρωτήριον, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀνέμου, διέσχισαν λοξοειδῶς τὸν ποταμόν.

Ἦτο ἡ ἕκτη ἑσπερινὴ ὥρα, ὅταν ἡ Μορίσκη, ἡ Μαριπάρη καὶ ἡ Γαλλινέττα ἠράξαν παρὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, διὰ νὰ διανυκτερεύσουν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ὕπνος ἐπεκάθητο ἐπὶ τῶν βλεφάρων των, ὁ Γερμανὸς Πατέρν εἶπε πρὸς τὸν φίλον του :

— Δέν μου λέγεις, Ἰάκωβε, καὶ τί θὰ τον κάμουν τὸν τάπιρόν τους οἱ Πιαρόαι ;

— Ὑποθέτω, ὅτι θὰ τον θάψουν μὲ ὅλας τὰς νενομισμένας τιμάς.

— Ὄχι δά ! Ἐγὼ στοιχηματίζω ὅτι θὰ τον φάγουν. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικον ! Ὑπάρχει ὡραιότερον πρᾶγμα ἀπὸ φιλέτο ταπίρου ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ο ΣΟΥΜΠΑΣΚΟΣ

Πρωΐ-πρωί, ἐν ᾧ οἱ τελευταῖοι ἀστερισμοὶ ἐφώτιζαν ἀκόμη τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα, οἱ ἐπιβάται ἀφυπνίσθησαν ἀπὸ τὰς προετοιμασίας τοῦ ἀπόπλου. Τὰ πάντα τοῖς ἐπέτρεπον νὰ ἐλπίζουν, ὅτι εὑρίσκοντο πλέον εἰς τὸν τελευταῖον σταθμόν. Ὁ Ἅγιος Φερνάνδος δὲν ἀπεῖχεν οὔτε δεκαπέντε χιλιόμετρα. Ἡ σκέψις, ὅτι τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν θὰ κατεκλίνοντο ἐπιτέλους εἰς ἀληθινὸν δωμάτιον καὶ εἰς ἀληθινὴν κλίνην, τοῖς ἦτο γλυκυτάτη. Καὶ δικαίως. Ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας καὶ ἄλλας τόσας νύκτας, ἀφ' ἧς ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Καϊκάραν, δὲν ἐκοιμήθησαν παρὰ εἰς τὰς στρωμνὰς τῶν ὑποστέγων ἢ εἰς τὰς ἀκόμη ἀθλιεστέρας τῶν ἰνδικῶν καλυβῶν. Βεβαίως, ὁ Ἅγιος Φερνάνδος θὰ τους προσέφερε κάτι καλλίτερον, ἀναπαυτικώτερον.

Ὅταν οἱ ἐπιβάται ἐξῆλθον ἀπὸ τὰ ὑπόστεγα, τὰ πλοιάρια ἔπλεον ἤδη εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀνέμου βορειανατολικοῦ, ἡ ταχύτης των ἦτο ἀρκετή. Δυστυχῶς, μερικὰ συμπτώματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠδύναντο νὰπατήσουν τοὺς ἐμπείρους ἐκείνους ναύτας,ἐνέπνεον τὸν φόβον, ὅτι ὁ ἄνεμος δὲν ἔμελλε νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς πλοῦν δεκαπέντε μιλλίων.

Τὸ πλοιάρια ἔβαινον πλησίον ἀλλήλων, καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, στραφεὶς πρὸς τὴν Γαλλινέττα ν :

— Πῶς εἶσθε σήμερα, ἀγαπητέ μου Παῦλε, ἠρώτησε, χαιρετῶν τὸ παιδίον διὰ χειραψίας.

— Καλά, σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Ἑλλώκ, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος.

— Καὶ σεῖς, κύριε λοχία ;

— Δόξα τῷ Θεῷ,ἔπως πάντα ! ἠρκέσθη νὰπαντήσῃ ὁ γηραιὸς στρατιώτης.

— Αὐτὸ φαίνεται...αὐτὸ φαίνεται!.. εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, γελῶν εὐθύμως. Ἐλπίζω νὰ φθάσωμεν ὅλοι μας ὑγιεῖς ἀπόψε εἰς Ἅγιον Φερνάνδον...

— Ἀπόψε ;... ἐπανέλαβε τότε ὁ κυβερνήτης Βαλδέζ,κινῶν τὴν κεφαλὴν δισταχτικῶς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κ. Μιγκέλ, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐπισκοπήσῃ τὸν οὐρανόν, ἀνεμίχθη εἰς τὴν συνομιλίαν :

— Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν καιρόν, Βαλδέζ ; ἠρώτησεν.

— Ὄχι πολύ, κύριε Μιγκέλ. Ἐκεῖνα τὰ σύνεφα ποῦ ἔρχονται ἀπὸ τὴ νοτιά, δὲν μοῦ πολυαρέσουν...

—Δὲν θὰ τὰ διώξῃ ἄρά γε ὁ ἀέρας;

—Ἂν διατηρηθῇ, ναί· ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ διατηρηθῇ... Τὰ βλέπετε ; φέρνουν θύελλαν ἐκεῖνα τὰ σύννεφα.

Ὁ Ἰάκωκος Ἑλλώκ περιέβλεψε τὸν ὁρίζοντα καὶ ἐφάνη συμμεριζόμενος τὴν γνώμην τοῦ Βαλδέζ.

— Ἐν τῷ μεταξύ, εἶπεν, ἂς ἐπωφεληθῶμεν ἀπὸ τὸν ἄνεμον καὶ ἂς τρέξωμεν ὅσον εἰμποροῦμεν.

— Μ' αὐτὸ κάμνομεν, κύριε Ἑλλώκ, ἀπεκρίθη ὁ κυβερνήτης τῆς Γαλλινέττας.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πρωΐας, τὰ πλοιάρια δὲν ὑπέστησαν σημαντικὴν καθυστέρησιν. Ἐπωφελοῦντο τῶν ἰστίων πρὸς κατανίκησιν τοῦ ρεύματος, τοῦ ἀρκετὰ ἰσχυροῦ μεταξὺ τῶν ὀχθῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπλαισίουν ἀπεράντους πεδιάδας. Πολυάριθμα ποτάμια,χείμαρροι χύνοντες εἰς τὸν ποταμὸν τὰ ὕδατά των, ἐξωγκωμένα ἐκ τῶν τελευταίων βροχῶν, θὰ ἐξηραίνοντο μετὰ πέντε ἢ ἑξ ἑβδομάδας.

Ὑπερέκαμψαν τοὺς βράχους τῆς Νεριχάβας, καὶ κατόπιν, ὄχι ἄνευ δυσκολίας καὶ μεγάλων ἀγώνων, κατώρθωσαν νὰ διαβῶσι τὸ μικρὸν στενὸν τῆς Ἄζης, τοῦ ὁποίου αἱ δίοδοι εἶχον ἀκόμη τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἀρκετὸν βάθος, ὥστε νὰ εἶνε δυνατοὶ οἱ ἑλιγμοὶ τῶν πλοιαρίων διὰ μέσου τῶν πολυαρίθμων σκοπέλων Ὁ κίνδυνος ἦτο,μήπως κανὲν πλοιάριον, παρασυρόμενον ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἐρρίπτετο κατά τινος τῶν βράχων, ὅπου ἀφεύκτως θὰ συνετρίβετο. Τοῦτο ὀλίγον ἔλειψε νὰ πάθῃ ἡ Μορίσκη. Εὐτυχῶς τὴν ἐγλύτωσε, πρὸς μεγάλην χαρὰν ἰδίᾳ τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, ὁ ὁποῖος, ἐν περιπτώσει τοιαύτης καταστροφῆς, θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ παραλάθῃ τοὺς ναυαγοὺς συμπολίτας του εἰς τὴν Γαλλινέττα ν!..

Μετὰ τὸ στενὸν τῆς Ἄζης, διῆλθον ἐπίσης εὐτυχῶς τὸ στενὸν τοῦ Καστελλίτου,—τὸ τελευταῖον, τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται εἰς τοὺς ταξειδεύοντας μέχρις Ἁγίου Φερνάνδου.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, τὸ μεσημέρι, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐκάθησεν εἰς τὴν πρῴραν τῆς Μορίσκης νὰ καπνίσῃ τὸ σιγάρον του.

Πρὸς μεγάλην του λύπην, εἶδε τότε, ὅτι ὁ Βαλδὲζ δὲν ἠπατᾶτο εἰς τὰς προρρήσεις του. Ὁ ἄνεμος ἐκόπαζε, καὶ τὰ ἱστία, μόνον κατὰ διαλείμματα κολπούμενα, ἦσαν ἀνίσχυρα τώρα νὰ νικήσουν τὸ ρεῦμα. Ἦτο φανερόν, ὅτι ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις θὰ διεταράσσετο ἐντὸς ὀλίγου. Πρὸς νότον, νέφη τεφρὰ μὲ γραμμὰς σκοτεινάς, ὡς δορὰ αἰλουροειδοῦς , ἔφραττον τὸν ὁρίζοντα καὶ ἀνήρχοντο ὁλονέν. Ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος τὴν ὥραν τῆς μεγαλητέρας ἀνυψώσεως, διήρχετο ἀπὸ τὸ ζενίθ,δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ κρυφθῇ ὄπισθεν τοῦπυκνοῦ ἐκείνου πέπλου.

— Καλλίτερα ! εἶπε τότε ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὁ ὁποῖος ἔσταζε καταϊδρωμένος.

— Χειρότερα ! ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ λυώσωμεν ἀπὸ τὴν ζέστην, παρὰ νὰ μας ἀπειλῇ θύελλα εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ Ὀρενόκου, ὅπου δὲν βλέπω καταφύγιον.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

Ἤρχισαν νὰ δημοσιεύωνται τὰ ποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων. Ὁ τάδε ἠρίστευσε μετ' ἐπαίνων· ὁ δεῖνα ἐπεσπάσατο (πώ, πώ, ἑλληνικούρα !) χειροκροτήματα καὶ συγχαρητήρια· ἡ δεῖνα ἔλαβε τὸ πρῶτον βραβεῖον· ἡ τάδε ἔτυχε τοῦ πρώτου Ἐπαίνου... Καθημερινῶς ἀναγινώσκω εἰς τὰς ἐφημερίδας τοιαύτας χαροποιὰς εἰδήσεις. Ἄλλαι εἶνε ἐπίσημοι, σοβαραί, ἀπέριττοι, προερχόμεναι ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὰς ἐξετάσεις του· ἄλλαι εἶνε ἀνεπίσημοι, καρυκευμέναι μὲ διάφορα κοσμητικὰ καὶ προερχόμεναι ἀπὸ φίλους τῶν ἐξετασθέντων, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν φιλικὸν καθῆκόν των νὰ διατυμπανίσουν τὴν ἐπιτυχίαν. Ἔ, ἂς γίνῃ καὶ ὀλίγη ρεκλάμα, δὲν πειράζει ! Τὸ ζήτημα εἶνε, ὅτι τὰ καλὰ παιδιὰ ἀριστεύουν, διαπρέπουν, μανθάνουν, προβιβάζονται. Τώρα εἶνε ὁ καιρὸς ποῦ δρέπουν καὶ αὐτὰ τοὺς καρποὺς τῶν ἐτησίων κόπων. . . Καὶ πόσον ἐκοπίασαν ἀλήθεια, τὰ καϊμένα ! Πόσα ὑπέφεραν, μ' αὐτὰς τὰς ἀνιαρὰς ἐπαναλήψεις, ἀπὸ τὴν ἡμέραν προπάντων ποῦ ἔκλεισαν τὰ Σχολεῖα, διὰ νὰνοίξουν εἰς τὰς ἐξετάσεις. . . Καὶ ὡς ἀμοιβὴ τῶν κόπων τούτων, ἐκτὸς τοῦ βαθμοῦ, ἐκτὸς τοῦ βραβείου, ἐκτὸς τῆς ἠθικῆς ἱκανοποιήσεως, ἔ, ἂς εἶνε καὶ τὸ κολακευτικὸν διαφοράκι τῆς ἐφημερίδος. . .

Μεταξὺ αὐτῶν, εἶδα προχθὲς ἕνα, ἄλλης φύσεως, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐκίνησε περισσότερον τὴν προσοχήν. Ἡ ἐφημερίς, μὲ πολλὴν ξηρότητα καὶ συντομίαν ἔγραφεν, ὅτι δύο μαθηταὶ ἑνὸς Σχολείου, —δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τὰ ὀνοματά των, διότι δὲν τοὺς γνωρίζω, — διεγράφησαν ἐκ τοῦ μαθητολογίου, ἐπειδὴ «ἠκούσθησαν διατυποῦντες ζωηρὰ παράπονα κατὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐξετάσεων.» Αὐτὸ μ' ἐνέβαλεν εἰς σκέψεις λυπηράς . . . Ἴσως ἡ τιμωρία νὰ εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον αὐστηρά, ἀλλὰ καὶ τὸ πταῖσμα τῶν μαθητῶν,ἂν μάλιστα ἐξέφρασαν τὰ παράπονά των ζωηρῶς, δὲν εἶνε μικρόν. Καὶ δυστυχῶς, τὸ πταῖσμα αὐτὸ δὲν εἶνε σπάνιον. Κάθε χρόνον ἀκούονται τοιαῦτα παράπονα· κάθε χρόνον, μετὰ τὰς ἐξετάσεις, παρουσιάζονται οἱ ἀδικημένοι, οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦν νὰ εἴπουν, ὅτι οἱ διδάσκαλοί των ἐχαρίσθησαν εἰς ἄλλους ἢ κατέτρεξαν αὐτούς. Καὶ ἀπὸ τοὺς διαδρόμους καὶ τὰ προαύλια τῶν Σχολείων,φθάνουν ἐνίοτε ἕως τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ, καὶ - ἀκόμη λυπηρότερον, - ἕως τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων...

Τί νὰ σας εἴπω ! Πάντοτε δυςπιστῶ εἰς τὰ παράπονα αὐτά. Δόξα τῷ Θεῷ, δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς ἀφότου ἤμουν κ' ἐγὼ μαθητής, κ' ἐνθυμοῦμαι καλὰ τί ἐγίνετο τότε. Καὶ ὅ,τι ἐγίνετο τότε, τὸ ἴδιον θὰ γίνεται καὶ τώρα, εἶνε ἀδύνατον. . . Λοιπόν, οὐδέποτε ἐνθυμοῦμαι καλὸν μαθητὴν νὰ παρεπονήθη ὅτι τὸν ἠδίκησαν ! Τὰ παράπονα προήρχοντο πάντοτε ἀπὸ μαθητάς, κατὰ τῶν ὁποίων καὶ οἱ διδάσκαλοι εἶχον τοιαῦτα. . . Δὲν θέλω νὰ εἴπω ὅτι οἱ διαγραφέντες μαθηταὶ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Σχολείου εἶνε κακοὶ ἢ καλοὶ μαθηταί, ἀφ' οὗ οὔτε κἂν τοὺς γνωρίζω· ἀλλ' ἔστω· αὐτοὶ εἰμποροῦν νὰποτελοῦν ἐξαίρεσιν. Ὁ κανὼν εἶνε, ὅτι τὰ παράπονα κατὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐξετάσεων, τὰ κάμνουν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ διαπρέψουν ἢ νὰ προβιβασθοῦν. Οἱ ἄλλοι, οἱ καλοί, δὲν ἀδικοῦνται ποτέ· καὶ ἂν τυχὸν νομίσουν ποτὲ ὅτι ἠδικήθησαν, ὅτι δὲν ἔλαβον τὸν βαθμὸν ποῦ ἤξιζαν, ἢ ὅτι ἔλαβον τὸν ἴδιον μὲ κατώτερόν των συμμαθητήν,—οὐδέποτε ἐκφράζουν αὐτὸ τὸ παράπονον. Ἡ συναίσθησις τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀξίας, τοὺς κάμνει νὰ παραβλέπουν τὴν ἀδικίαν, ἡ ὁποία δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν· καὶ πολλάκις, ἀφ' οὗ παρέλθῃ ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ἀναγνωρίζουν ὅτι ἠπατήθησαν, ὅτι δὲν ἦσαν ἄξιοι τοῦ βαθμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐν τῷ ἐγωϊσμῷ των ἐπεριμέναν. . .

Δι' αὐτὸ δυςπιστῶ εἰς τὰ παράπονα τῶν δῆθεν ἀδικημένων, καὶ σας συμβουλεύω νὰ δυςπιστῆτε καὶ σεῖς,—προπάντων δὲ νὰ μὴ κάμνετε παράπονα. Ἀφ' οὗ, καθὼς εἴπαμεν, οἱ καλοὶ μαθηταὶ δὲν ἀδικοῦνται,προσπαθήσατε νὰεἶσθε πάντοτε καλοί, διὰ νὰ μὴν ἀδικῆσθε. Ὅσον διὰ τοὺς ἄλλους, τί σας μέλει ! ἂς ἀδικοῦνται καὶ ἂς παραπονοῦνται ὅσον θέλουν. Συλλογισθῆτε πόσον ἐκοπίασαν, διὰ νὰ κρίνουν, νὰ σταθμίσουν καὶ νὰ βαθμολογήσουν ἀκριβοδικαίως οἱ διδάσκαλοί σας· συλλογισθῆτε πόσον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε δύσκολον, καὶ πόσον πλανᾷ τὸν ἄνθρωπον ὁ ἐγωϊσμός· συλλογισθῆτε ἀκόμη πόσον τὰ ἄδικα παράπονά σας θὰ κατέθλιβον ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀπαιτοῦν ἀπὸ σᾶς ἀγάπην, σεβασμόν, ὑπακοήν, εὐγνωμοσύνην· συλλογισθῆτε ὅλα αὐτά, καὶ νὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν θὰ παραπονῆσθε ποτέ.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ἄγγελμα, τὸ ὁποῖον θὰ καταθλίψῃ ὅλους τοὺς φίλους τῆς προόδου, ὅλους τοὺς φίλους τῶν γραμμάτων: Ὁ Ἀνέστης Κωνσταντινίδης, ὁ ἱδρυτὴς τῶν μεγάλων ἐκδοτικῶν Καταστημάτων, ἀπέθανεν αἰφνιδίως τὴν 10 Ἰουνίου, προβληθεὶς ὑπὸ ἀποπληξίας.

Ἡ πολυετὴς δρᾶσις τοῦ Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, ὑπῆρξεν ἐπωφελεστάτη καὶ κατέστησε τὸνομά του παγελλήνιον. Ἐκ μικρῶν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διὰ τῆς ἐργασίας, τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ πνεύματος καὶ τῆς χρηστότητος, προαχθείς, ἠγόρασε τὸ τυπογραφεῖον τοῦ Ἀνδρέου Κορομηλᾶ, καὶ βελτιώσας, ἀνακαινίσας, πλουτίσας αὐτὸ δι' ὅλων τῶν σχετικῶν παραρτημάτων, — Χυτηρίου, Στερεοτυπείου, Βιβλιοδετείου, κλ. — προέβη εἰς ἐκδόσεις συγγραμμάτων παντοειδῶν, μεγίστης χρησιμότητος, βιβλίων διδακτικῶν, ἐπιστημονικῶν, ἐκκλησιαστικῶν, ἱστορικῶν, Λεξικῶν, γεωγραφικῶν πινάκων κτλ. καὶ διέδωσεν αὐτὰ εἰς πᾶσαν γωνίαν γῆς, ὅπου ὑπάρχουν Ἕλληνες. Σήμερον, χάρις εἰς τὴν ἱκανότητα καὶ τὸν ζῆλον τοῦ ἱδρυτοῦ των, τὰ Καταστήματα Ἀνέστη Κωνσταντινίδου εἶνε, καὶ θὰ εἶνε ἐπὶ μακρόν, τὰ μεγαλήτερα, τὰ πλουσιώτερα καὶ τὰ γνωστότερα τῶν τοιούτου εἴδους καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολήν.

Ὁ Ἀνέστης Κωνσταντινίδης ἦτο τετιμημένος διὰ τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος καὶ πολλῶν ξένων παρασήμων. Τὴν κηδείαν του, μεγαλοπρεπεστάτην, ἠκολούθησε μὲ πένθος εἰλικρινὲς πλῆθος κόσμου ἀπὸ ὅλας τὰς τάξεις τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, συγκινητικώτατον δὲ λόγον ἐξεφώνησεν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουρτίδης.

Ἡ «Διάπλασις», στενώτατα συνδεδεμένη μετὰ τοῦ Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, — ἐπὶ εἰκοσαετίαν ἤδη ὁλόκληρον εἰς τὰ Καταστήματά του τυπόνεται, — χύνει δάκρυα ἀληθοῦς λύπης ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀοιδίμου ἀνδρὸς καὶ ἀρίστου φίλου της, καὶ δημοσιεύει ἐνταῦθα, ὡς μικρὸν φόρον τιμῆς καὶ ἀγάπης, τὴν εἰκόνα του. Συλλυπουμένη δὲ ἐγκαρδίως τοὺς βαρυπενθεῖς υἱοὺς τοῦ μακαρίτου, Κωνσταντῖνον, Θησέα καὶ Περικλῆ, εὔχεται νὰ βαδίσουν ἐπὶ τὰ ἴχνη ἐκείνου, καὶ νὰ προαγάγουν καὶ νὰ τελειοποιήσουν ἀκόμη περισσότερον τὰ Μεγάλα Καταστήματα, τὰ ὁποῖα κληρονομοῦν, ἀναδεικνυόμενοι ἐργάται ἐθνικῆς προόδου, ὅπως ὁ Ἀνέστης Κωνσταντινίδης. Ἄλλως τε περὶ τούτου οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, διότι εὐφυεῖς καὶ δραστήριοι ὄντες, ἔχουν μυηθῆ τελείως εἰς τὰ τῆς ἐργασίας, καθόσον πρὸ πολλῶν ἐτῶν συνεργάζοντο μετὰ τοῦ ἀειμνήστου πατρός των.

Ο ΚΑΛΟΣ ΛΟΓΟΣ

Δύο γλυκόλογα θὰ 'πῇ
Ἡ καρδιὰ πού την λυπεῖ
Δύστυχης καρδιᾶς ὁ πόνος·

Ὅμως δείχνει πονεσιά,
Κ' εἶνε βάλσαμο, δροσιά,
Ὁ καλός της λόγος μόνος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^ου ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕΝ Η ΡΟΖΑ

Ὅταν ἐξύπνησεν, ἡ Ρόζα ἐνεθυμήθη κάλλιστα τὴν συνομιλίαν της μὲ τὴν νοσοκόμον. Ἀλλὰ πῶς εὑρίσκετο, πῶς εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ Λονδῖνον; Αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

Ἐκτὸς τῆς νοσοκόμου, ἕνας κύριος ἐστέκετο αὐτὴν τὴν φορὰν πλησίον της. Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια, ἐκεῖνος τῆς ἐχαμογέλασε ὅπως ἡ νοσοκόμος, καὶ της ἔπιασε τὸν σφυγμὸν καὶ της εἶπε χαρούμενος:

— Ἄ, μπράβο! μπράβο! πηγαίνομε καλλίτερα, βλέπω.

— Δὲν εἶσθε ὁ ἰατρὸς Λῆτλε; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα μὲ δισταγμόν.

— Ὄχι, εἶμαι ὁ ἰατρὸς Σμίθ. Ποῦ διαμένει ὁ ἰατρὸς Λῆτλε; Ἐδῶ δὲν γνωρίζω κανένα ἰατρὸν Λῆτλε... μόνον εἰς τὸ Δουβλῖνον, νομίζω....

— Ναί, ναί, Δουβλῖνον! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα περιχαρής, Δουβλῖνον!.. Τί μου ἔλεγεν ἡ κυρία ἀπ' ἐκεῖ ὅτι εἶμαι εἰς τὸ Λονδῖνον;... Καλ' ἐγὼ εἶμαι εἰς τὸ Δουβλῖνον! Βέβαια!... Ποῦ εἶνε ὁ θεῖος Ἄρχης καὶ ἡ Ἕλλη;... Διατί δὲν ἔρχονται;... Ἐδῶ εἶνε ἡ Βριγίτα;... Ἀχ, θεῖε Ἄρχη, μὰ γιατί δὲν ἔρχεσαι;

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Θαυμάσια! εἶπεν ὁ ἰατρὸς πρὸς τὴν νοσοκόμον· λαμπρά!

— Δὲν φοβεῖσθε τὴν συγκίνησιν, ἰατρέ; ἐψιθύρισεν ἡ νοσοκόμος.

— Καθόλου... θὰ της κάμῃ καλό... Καὶ τώρα ἡ μνήμη θὰ της ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Ἡ Ρόζα ἠσθάνθη ἀνακούφισιν μὲ τὰ κλάματα.

— Σᾶς παρακαλῶ 'πῆτέ μου ποῦ εἶμαι! εἶπε πρὸς τὸν ἰατρόν. Ἡ κυρία λέγει ὅτι εἶμαι εἰς τὸ Λονδῖνον· ἀλλὰ δὲν το πιστεύω, εἶνε ἀδύνατον. Δὲν εἶμεθα εἰς τὸ Δουβλῖνον;

— Ὄχι, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἐδῶ εἴμεθα εἰς τὸ Λονδῖνον. Ἀλλ' ἂν μοῦ εἰπῆς ποῦ εἶνε ὁ θεῖος Ἄρχης, ἐγὼ θὰ στείλω νὰ τον φωνάξω.

— Μὰ πῶς ἦλθα ἐδῶ;

— Ἐλιποθύμησες εἰς τὸν δρόμον καὶ σ' ἔφεραν μὲ τὸ ἁμάξι.

— Ἄ, ἡ Δόρα Ὄγραδυ εἶχε σκαρλατίναν, καὶ πρέπει νὰ ἐκόλλησα... Εἶχα πάρῃ τὴν Δόραν 'στὴν ἀγκαλιά μου, μετὰ τὸ μάθημα τοῦ χοροῦ· ὁ λαιμάκης της ἦταν κατακόκκινος. Καὶ τότε μᾶς ἔστειλαν ὅλες εἰς τὰ σπίτια μας.

— Ἠσθάνθης ἀδιαθεσίαν, ἐν ᾧ ἐπέστρεφες εἰς τὸ σπίτι;

— Ὄχι, ἐπέστρεψα πολὺ καλὰ καί..... Ἐδῶ ἡ Ρόζα ἐσιώπησεν ἀποτόμως. Ἐκοκκίνισεν, ἔπειτα ὠχρίασεν. Εἰς

μίαν στιγμήν, τὰ πάντα ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην της, ζωηρά. Καὶ εἶδε πάλιν τὸν ἑαυτόν της ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἐν ᾧ ὁ θεῖος Ἄρχης ἔλεγε πρὸς τὴν Ἕλλην: «Τότε λοιπὸν σὺ εἶσαι ἡ ἀνεψιά μου!»

Τώρα ἤξευρε καλὰ ποία ἦτο καὶ ποία δὲν ἦτο. Καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτήν, τὴν τόσω σκληράν, ἡ πρώτη λύπη, ἡ ἀπελπισία, ἡ πικρία, εἰσέβαλαν καὶ πάλιν εἰς τὴν καρδίαν της. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν διήρκεσε πολύ. Ἀμέσως ἐνεθυμήθη τὴν μετάνοιάν της, τὴν προσευχήν της, καὶ ἡ βεβαρυμένη καρδία της ἀνεκουφίσθη ὅπως καὶ τότε.

Ἡ Ρόζα ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐπί τινας στιγμὰς προσηυχήθη σιωπηλῶς, ἐν ᾧ τὰ δάκρυά της ἔρρεον σιγά... Ὁ ἰατρὸς καὶ ἡ νοσοκόμος τὴν παρετήρουν μὲ συμπάθειαν, μ' ἐνδιαφέρον.

— Καὶ τώρα, παιδί μου, τῇ εἶπεν ὁ ἰατρὸς Σμίθ, εἶνε καιρὸς νὰ μας διηγηθῇς τί σου συνέβη, ποία εἶσαι, πῶς εὑρέθης ἐδῶ, διὰ νὰ στείλωμεν νὰ φωνάξωμεν τοὺς φίλους σου, τὸν θεῖον Ἄρχην, τὴν Ἕλλην, τὴν Βριγίταν...

— Φοβοῦμαι, ὅτι δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ σας εἰπῶ τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα.

Τότε οἱ δύο νέοι φίλοι της ἔπαυσαν νὰ την ἐρωτοῦν, κρίνοντες ἀρκετὴν τὴν συγκίνησίν της διὰ μίαν ἡμέραν. Αὔριον πάλιν.

Τί εἶχε συμβῇ λοιπὸν εἰς τὴν ἡρωΐδα μας, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὴν ἀφήσαμεν λιποθύμον ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου;

Ἡ Ρόζα εἶχε πάρῃ μαζί της τὸ σπέρμα, τὸ μικρόβιον τῆς σκαρλατίνας ἀπὸ τὸ Δουβλῖνον. Ὅταν, — εἰς τοῦτο συνέτειναν ὁ κόπος καὶ ἡ συγκίνησις, — ὁ πυρετὸς ἐξεδηλώθη ἀποτόμως, καὶ ἐλιποθύμησεν εἰς τὸν δρόμον, ἕνας πολιτσμαν (ἀστυφύλαξ) τὴν ἐσήκωσε καὶ την ὡδήγησεν ἀμέσως εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἐκεῖ τὴν ἐπανεύρομεν μετὰ πολλὰς ἡμέρας ληθάργου, καὶ πυρετοῦ, καὶ πόνων, καὶ παραληρημάτων. Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, τὴν εἶχον περιποιηθῆ μὲ μεγάλην ἀφοσίωσιν, τὴν εἶχον θεραπεύσῃ μὲ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης.

Ἀλλὰ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ἐκεῖνο δὲν ἐδέχοντο κατὰ κανόνα παρὰ μόνον ἐντοπίους. Καὶ ἡ Ρόζα προφανῶς δὲν ἦτο ἀπὸ τὸ Λονδῖνον. Ἐκ τούτου ἡ ἀμηχανία τοῦ ἰατροῦ καὶ τῆς νοσοκόμου. Δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἐννοήσουν πῶς κόρη τόσον νεαρὰ εὑρέθη μόνη εἰς τὴν Ρέτζεν-Στρήτ, καὶ ἐπαραξενεύοντο πολύ, μὲ τὸ δίκηοτων, πῶς κανεὶς δὲν εἶχεν ἀνησυχήσῃ, δι' αὐτήν, κανεὶς δὲν την εἶχε ζητήσῃ. Διὰ τοῦτο ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἀνακαλύψουν τὴν ταυτότητά της, νὰ μάθουν ποία εἶνε, διὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς συγγενεῖς της ἢ τοὺς φίλους της.

Ἡ Ρόζα ὅμως, καὶ ἀφ' οὗ τῆς ἐπανῆλθεν ἡ μνήμη, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ εἴπῃ οὔτε εἰς τὸν ἰατρόν, οὔτε εἰς τὴν νοσοκόμον. Τῇ ἐφαίνετο, ὅτι θὰ ἦτο ἡ ἐσχάτη ἀνανδρία ἐκ μέρους της, ἂν ἔλεγε νὰ γράφουν εἰς τὸν θεῖον Ἄρχην. Ἦτο τὸ ἴδιον ὡς νὰ τῷ ἐζήτει ἐλεημοσύνην, ἀφ' οὗ πλέον ἦτο ξένη πρὸς αὐτόν, — καὶ δὲν το κατεδέχετο. Ἔπειτα πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο, ὅπου ἡ Ἕλλη τῆς εἶχε πάρῃ τὴν θέσιν της διὰ παντός; Ὄχι! ἔπρεπε νὰ κερδίζῃ μόνη της τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ αὐτὸ θὰ ἔκαμνε.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις καὶ οἱ συλλογισμοὶ ἐστροβιλίζοντο, διεσταυροῦντο, εἰς τὴν ἀκόμη κουρασμένην καὶ ἐξησθενημένην κεφαλὴν τῆς δυστυχοῦς κόρης. Διότι, ἂν ἦτο εἰς θέσιν νὰ συλλογισθῇ καὶ νὰ κρίνῃ καλά, θὰ ἐννοοῦσεν, ἡ ἀχάριστος Ροζούλα, ὅτι ὁ θεῖος Ἄρχης, ὁ τόσον καλὸς ἀνέκαθεν πρὸς τὴν Ἕλλην, — ὅταν τὴν ἐνόμιζεν ἀκόμη ξένην, — δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἐφαίνετο τώρα τοιοῦτος καὶ πρὸς αὐτήν.

Ἐν τούτοις, φαντάζεταί τις εὐκόλως τὴν ἔκπληξιν καὶ τὴν ἀμηχανίαν, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἡ παράδοξος διαγωγὴ τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς, ἡ ὁποία ἠρνεῖτο ἐπιμόνως νὰ δώσῃ καὶ τὴν παραμικρὰν πληροφορίαν.

Ἦτο ἀκόμη τόσον ἀδύνατη, καὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ τὴν συνεκίνει εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ ἐπιμένουν. Ἔφθασαν μάλιστα εἰς τὸ σημεῖον νὰ ὑποθέσουν, ὅτι ἡ ἐξησθενημένη διάνοια τῆς Ρόζας ἦτο παίγνιον φρεναπάτης, ἡ ὁποία θὰ διελύετο μόνη της ἐφ' ὅσον θὰ ἐπανέκτα τὰς δυνάμεις της, καὶ ὅτι πραγματικῶς, κανένα· δὲν εἶχε λόγον νὰ φαίνεται τόσον μυστηριώδης. Ἦτο, ἔλεγαν, ἰδιοτροπία ἀσθενοῦς, καὶ τίποτε ἄλλο. Ἔπαυσαν λοιπὸν νὰ την ἐρωτοῦν καὶ νὰ την ἀνακρίνουν, φοβούμενοι μήπως ἐπεβράδυνον μὲ τοῦτο τὴν ἀνάρρωσιν, καὶ ἐλπίζοντες ὅτι ἅμα ἐγίνετο καλά, ἡ Ρόζα θὰ ὡμίλει μόνη της.

Ἐν τούτοις, διὰ νὰ ἐπιταχύνουν τὴν λύσιν, ἐδημοσίευσαν εἰς δύο ἐφημερίδας τοῦ Δουβλίνου τὴν ἑξῆς εἰδοποίησιν:

«Ἂν ὁ θεῖος Ἄρχης, ἡ Ἕλλη καὶ ἡ Βριγίτα ἐπιθυμοῦν νὰ μάθουν εἰδήσεις περὶ δεκατριετοῦς κορασίου, — (ἀρχικά: Ρ. Β. ὄνομα κεντημένον εἰς τὸ μανδῆλί της: Ρόζα,) — εἰμποροῦν ν' ἀποταθοῦν πρὸς τὸν ἰατρὸν Σμίθ, Νοσοκομεῖον ***, εἰς Λονδῖνον.»

Μετὰ δύο ἡμέρας, μία ἅμαξα τρέχουσα μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα, ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας τοῦ Νοσοκομείου. Ἕνας τζέντλεμαν μὲ ταξειδιωτικὴν ἐνδυμασίαν, κατῆλθεν ἐσπευσμένως καὶ ἐζήτησε τὸν ἰατρὸν Σμίθ.

«Ἄ' μπράβο! πηγαίνομε καλλίτερα...» (Σελ. 192, στ. α'.)

Εἰσήγαγον τὸν ξένον εἰς μίαν αἴθουσαν, ὅπου ἤρχισε νὰ βηματίζῃ κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος, ὑπὸ τὸ κράτος πυρετώδους ἀνυπομονησίας.

Μετὰ δύο λεπτά, τὰ ὁποῖα ἐφάνησαν ὡς δύο ὧραι εἰς τὸν ἀναμένοντα, ὁ ἰατρὸς Σμίθ ἐπαρουσιάσθη καὶ ἠρώτησε τί ἐπιθυμεῖ ὁ τζέντλεμαν.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Ὁ ἐλλογιμώτατος κύριος Ἄνθιμος Παλαιόπουλος, σοφὸς ἐπαρχιώτης καὶ ἀρχαιολόγος ἐρασιτέχνης, μέλος ἀντεπιστέλλον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, τῆς Ἐθνολογικῆς Ἑταιρίας καὶ πεντήκοντα ἄλλων σωματείων, μόλις ἀπετελείωνε τὸ γεῦμά του,—γεῦμα λογίου λιτόν, χωρὶς κρασὶ καὶ χωρὶς γλύκισμα,—ὅταν ὁ μαθητής του Πολύδωρος, ἐκτελῶν παρ' αὐτῷ χρέη γραμματέως καὶ ἀκολούθου, εἰσώρμησεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν κατακόκκινος καὶ συγκεκινημένος, ὅπως δὲν ἐφάνη ποτέ :

— Κύριε καθηγητά ! Μεγάλη εἴδησις διὰ σᾶς !.. Ἡ σημαντικωτέρα ἀνακάλυψις τῶν ἡμερῶν μας, τῆς ὁποίας σεῖς θὰ λάβετε ὅλην τὴν δόξαν, διότι σεῖς μόνος εἶσθε ἱκανός... Ἀκούσατε ... (καὶ ὁ ἀνυψωμένος του βραχίων ἐπέσεισε μίαν ἐπιστολήν.) Ὄχι ... καλλίτερα ἀναγνώσατε ὁ ἴδιος... Εἶμαι πολὺ τεταραγμένος... Ἀναγνώσατε τί μου γράφει ἑνας φίλος μου ἀπὸ τὸ χωρίον Μελσύνιον !

Ὁ κ. Ἄνθιμος ἐστερέωσε τὰ ματογυάλια του, τὰ ὁποῖα δὲν ἔβγαζεν οὔτε διὰ νὰ φάγῃ, καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν.

— Μία πλάξ !.. ἀνέκραξε μετ' ὀλίγον, συγκεκινημένος καὶ αὐτός, μὲ φωνὴν πνιγομένην· μία ἐπιγραφή !.. Πηγαίνω, Πολύδωρε, ἀναχωρῶ.

Δὲν ἀνεχώρησε μόνος. Ἐκτὸς τοῦ γραμματέως του, παρέλαβε καὶ τὸν φίλον του Εὐστάθιον Ἀνεμοδούραν, ἱστοριογράφον καὶ ἀρχαιοφίλον ἐπίσης, ὁ ὁποῖος σύνωδεύετο καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ νεαροῦ ἀνεψιοῦ του Ζαχαρίου, ἀντὶ γραμματέως.

Ἡ μικρὰ πόλις συνεκινήθη πολύ, καὶ διὰ στόματος τοῦ κ. Δημάρχου ηὐχήθη πᾶσαν ἐπιτυχίαν «εἰς τοὺς τολμηροὺς σοφούς, οἱ ὁποῖοι χάριν τῆς ἐπιστήμης ἀνελάμβανον τόσον κουραστικὸν ταξείδιον.» Μερικοὶ ὅμως ἐκίνουν δυςπίστως τὴν κεφαλὴν καὶ ἔλεγαν : «Ὤχ, ἀδελφέ ! δὲν βαρύνεσαι ! μιὰ παλιόπετρα ἐκεῖ, ποῦ εἰμπορεῖ ἐπὶ τέλους νὰ εἶνε καὶ μυλόπετρα !

— Μπᾶ ! μὰ ἔχει ἐπάνω ἐπιγραφή ! ἀντέλεγον οἱ ἄλλοι.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο ; Ἐγὼ νά σου δείξω χίλιες πέτρες μ' ἐπιγραφές Ὅλοι οἱ τοῖχοι εἶνε γεμάτοι.

Ἀλλ' ὅσοι τὰ ἔλεγαν αὐτά, δὲν ἐννοοῦσαν γρὺ ἀπὸ ἀρχαιολογίαν . . .

Ἐν τούτοις ὁ κ. Ἄνθιμος καὶ ὁ κ. Εὐστάθιος μὲ τὴν ἀκολουθίαν των, ἔφθασαν εἰς τὸ χωρίον, μετὰ ταξείδιον πραγματικῶς ἐπίπονον καὶ μακρόν, διότι τὸ χωρίον ἀπεῖχε πολλὰς ὥρας ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ ὁ δρόμος ἦτο δύσβατος, καὶ τὸ ἁμάξι των ὄχι πολὺ ἀναπαυτικόν. Τέλος πάντων, ἔφθασαν, καὶ ἐδῶ ὁ Πολύδωρος ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐκστρατείας. Ὁ φίλος του, ὁ δημοδιδάσκαλος, ὁ ὁποῖος τῷ εἶχε στείλῃ τὴν ἐπιστολήν, ἔλειπε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλ' εἶχε δώσῃ παραγγελίαν εἰς τὸν ἐπιστάτην, νὰ θέσῃ τὴν οἰκίαν του εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ξένων,

Ἐκεῖ, ὁ ἐπιστάτης, ἕνας χωρικός, μὲ τὸ ἄκρον τοῦ δάρτη του, τοὺς δεικνύει μακρόθεν τὸν ἀγρὸν, ὅπου εὑρίσκεται ἡ περίφημη πέτρα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἑτοιμάζεται τὸ γεῦμα. Οἱ σοφοὶ ἀνυπομονοῦν, δὲν πεινοῦν, δὲν θέλουν νὰ καθήσουν εἰς τὸ τραπέζι. Ἀλλ' ὁ χωρικὸς ἐπιμένει.

— Πρῶτα θὰ φᾶτε, καὶ ὕστερα θὰ σας πάγω, τοῖς λέγει. Ἡ πέτρα δὲν φεύγει ἀπὸ τὸν τόπον της, ἐν ᾧ τὸ φαγί, ἂν μείνῃ, δὲν τρώγεται. Ἔπειτα αὐτὴ τὴ διαταγὴ μοῦ ἔδωσεν ὁ κὺρ δάσκαλος. Πρῶτα νὰ φᾶτε, καὶ ὕστερα νὰ σας πάγω στὴν πέτρα.

Ὁ Πολύδωρος καὶ ὁ Ζαχαρίας εἶνε μὲ τὴν γνώμην τοῦ χωρικοῦ. Ἐκακοπέρασαν τόσον πολὺ στὸ ταξεῖδι, καὶ ἔχουν τέτοια πεῖνα ! Ἐμπρὸς λοιπόν, εἰς τὸ τραπέζι !

Ὑπάρχει καὶ ὡραῖον κόκκινο κρασί, τὸ ὁποῖον κατευθυσιάζει τὸν Πολύδωρον.

— Λιγάκι κρασί, κύριε καθηγητά ;

— Ἄ, ὄχι, ὄχι . . . ξεύρεις, ὅτι δὲν πίνω ποτέ.

— Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε κρασί, εἶνε σιρόπι, εἶνε βυσσινάδα. Δὲν θά σας βλάψῃ, κύριε καθηγητά. Ἕνα δακτυλάκι μονάχα, ἔτσι γιὰ νὰ εὐχαριστήσετε τὸν ἐπιστάτη... Καὶ ὕστερ' ἀπὸ τόσο ταξεῖδι, ἔ, ἀξίζει καὶ λίγο κρασί. . .

Ποτὲ ὁ Πολύδωρος δὲν ἐφάνη εὐγλωττότερος· ἀλλ' ὁ κ. Ἀνεμοδούρας τὸν διακόπτει, καὶ τείνων τὸ ποτήριόν του :

— Ἔχει δίκηο, φωνάζει· ἐγὼ ἔχω ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι !

Καὶ πραγματικῶς, τὸ πρόσωπον τοῦ ἱστοριογράφου ἐφαίνετο ἤδη πολὺ εὐδιάθετον καὶ ροδόχρουν.

Ὁ Πολύδωρος ἐπιδοκιμάζει διὰ νεύματος καὶ ἐπιμένει μὲ φωνὴν τρυφεράν, παρακλητικήν :

— Κύριε καθηγητούλη μου ! . . μιὰ σταλίτσα... γι' ἀγάπη μου... κάμετέ μου τὴ χάρι...

Ὁ Ζαχαρίας, συγκεκινημένος μέχρι δακρύων, ἐπιδοκιμάζει τὸν συνάδελφόν του :

— Ἀλήθεια στιρόπι . . . βυσσινάδα σωστή ... δοκιμᾶστέ το καὶ θά το πιῆτε ὅλο.

Ὁ κ. Ἄνθιμος δὲν ἀντέχει πλέον. Τὸ δοκιμάζει ... τὸ πίνει ὅλον ... ζητεῖ καὶ ἄλλο... Πίνουν ὅλοι ἀπὸ τὸ ὡραῖον κρασί, ὡς νὰ ἦτο πραγματικῶς βυσσινάδα. Ὅσον σοφοὶ καὶ ἂν εἶνε, δὲν ἠξεύρουν, (διότι καὶ οἱ σοφοὶ δέν τα ἠξεύρουν ὅλα,) ὅτι τὸ γλυκὺν αὐτὸ κρασὶ τοῦ χωρίου εἶνε δυνατώτατον, καὶ ὅτι ζαλίζει καὶ τοὺς κρασοπατέρας ἀκόμη ὕστερ' ἀπὸ τὸ δεύτερον ποτῆρι...

— Τί νά σου 'πῶ, ἀδελφέ ! ὁ ἀέρας τῆς ἐξοχῆς ἀνασταίνει τὸν ἄνθρωπον ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Εὐστάθιος, ἐγειρόμενος ἐκ τῆς τραπέζης.

— Ἀλήθεια, ξεῖπεν ὁ κ. Ἄνθιμος· λὲς καὶ ἔγινα πάλιν εἴκοσι χρονῶν παλληκάρι. Εἶμαι ἐλαφρὸς σὰν πούπουλο. Δρόμο ! ... ἐμπρός !

— Μὰ ὁ ἐπιστάτης τρώγει τῶρα, καὶ δὲν εἰμπορεῖ νά μας ὁδηγήσῃ, εἶπεν ὁ Πολύδωρος.

— Ὁ ἐπιστάτης ; ἐπανέλαβεν ὁ νεαρὸς Ζαχαρίας, μορφάζων. Καὶ τί ἀνάγκη τὸν ἔχουμε ; Δὲν πηγαίνομε μόνοι μας ;

— Καὶ πεζῆ μάλιστα !

— Ναί, ναί· τὰ πόδια μου βαστοῦν, ἐμπρός.

Δὲν εἰξεύρουν ποῦ ἀκριβῶς εἶνε ὁ ἀγρός, ὅπου εὑρέθη ἡ πέτρα· ἀλλ' ἀδιάφορον ! τὰ ἐμπόδια δὲν τὰ συλλογίζονται. Νὰ καὶ ἄλλο σπίτι ἐκεῖ κοντά. . . Θὰ ὑπάγουν καὶ θὰ ζητήσουν πληροφορίας. . .

Ἔξαφνα ὁ κ. Εὐστάθιος, ὁ ὁποῖος βαδίζει ἐμπρός, βγάζει μίαν φωνήν :

— Ἕνα ἄλογο ! . . Φίλοι μου, ἐγὼ θὰ φθάσω πρῶτος !

— Ποτέ, Εὐστάθιε ! . . Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου !.. Ἐγὼ σὲ προσεκάλεσα καὶ εἰς ἐμὲ ἀνήκει ἡ προτεραιότης !.. Ὄχι, ἐγὼ πρέπει νὰ φθάσω πρῶτος !

Ἀλλ' ὁ κ. Εὐστάθιος δὲν ἀκούει τίποτε. Καβαλικεύει τὸ ἄλογον καὶ τρέχει στὰ τέσσαρα.

— Χά, χά, χά !.. Τί ὡραῖος καβελάρης !.. Θὰ πέσῃς, κακέμοιρε !..

Ὁ ἱππεύς, γελῶν, θέλει νὰ καλπάσῃ, ἀλλ' ἔξαφνα σταματᾷ, συγκρουόμενος μὲ μίαν ἀγελάδα, ἐπιστρέφουσαν ἀπὸ τοὺς ἀγρούς...

Χόπ ! Ἐλαφρὸς ὡς πούπουλον τωόντι, ὁ κ. Ἄνθιμος πηδᾷ εἰς τὴν ράχην της, καὶ ἡ ἀγελάδα τρέχει ὡς τρελή.

Οἱ δύο γραμματικοὶ κυττάζονται μ' ἔκπληξιν· ἔπειτα ὁ νεαρὸς Ζαχαρίας βάζει τὰ κλάματα.

— Ἀμὴ ἐμεῖς ;..

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ Πολύδωρος ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια. Ἐκεῖ, κοντὰ εἰς τὸν τοῖχον, ἀνεκάλυψεν ἕνα καροτσάκι.

— Ἐμπρός ! κάθησε ἐπάνω κ' ἐγὼ σὲ τραβῶ ! λέγει πρὸς τὸν σύντροφόν του.

Καὶ ἡ ἀρχαιολογικὴ ἀποστολὴ διασχίζει ὡς θύελλα τὸν κατωφερῆ δρόμον, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ πρὸς τὸν ἀγρόν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. Ἄνθιμος πίπτει ἀπὸ τὴν ἀγελάδα, καὶ τὸ ζῶον τοῦ φεύγει· τὰ ἴδια παθαίνει καὶ ὁ Εὐστάθιος μὲ τὸ ἄ-

λογόν του, καὶ ὁ νεαρὸς Ζαχαρίας μὲ τὸ καροτσάκι του. Ἀλλ' ἀδιάφορον· ἔφθασαν πλέον ἐπὶ τόπου, —καὶ μάλιστα ὅλοι πρῶτοι !

Νὰ καὶ ἡ πλάξ μὲ τὴν ἐπιγραφήν. Εἶνε ἐκεῖ καὶ τοὺς ἀναμένει . . . ἕτοιμη νὰ ποκαλύψῃ τὰ μυστικά της . . ἂν ἔχῃ μυστικά !

« Ἐνθάδε κεῖται ἐν εἰρήνῃ κ. . . »

Τὰ γράμματα χορεύουν τρελὰ πρὸ τῶν διοπτροφόρων ὀφθαλμῶν τοῦ κ. Ἀνθίμου.

— Ἄχ ! εἶνε πλὸξ ἐπιτύμβιος, λέγει περίλυπος ὁ νεαρὸς Ζαχαρίας. Φαίνεται ὅτι θὰ ἦτο εἰς τὸν τάφον κάποιας Εἰρήνης Κ. . . . τὰ ἄλλα γράμματο εἶνε δυςανάγνωστα. Αὐτὴ ἡ Εἰρήνη θὰ ἦτο γυναῖκα ... καὶ δυςτυχισμένη γυναῖκα ἀφ' οὗ ἀπέθανεν. . . Ἄχ ! τί κρῖμα νὰ μὴν διακρίνωνται καὶ αἱ ἄλλαι λέξεις. Εἶνε ὅλες σβουσμένες.

— Ἀδιάφορον ! εἶπεν ὁ κ. Ἄνθιμος. Πολύδωρε, κράτησε μερικὰς σημειώσεις· ὑπαγορεύω : Ἡ πλὸξ περὶ ἧς ὁ λόγος, ἐπὶ τοῦ τάφου εὐγενοῦς δεσποίνης ἱδρυμένη, παρέχει ἐλπίδας μεγίστων ἀνακαλύψεων. Εὑρισκόμεθα ἐπὶ τῆς θέσεως ἀρχαίου ἑλληνικοῦ νεκροταφείου τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων. Νέαι ἀνασκαφαὶ θὰ φέρουν ἀφεύκτως εἰς φῶς νέα ἐπιτύμβια, καὶ τότε θὰ κάμωμεν καὶ δευτέραν ἀρχαιολογικὴν ἐκδρομήν . . . Φίλε μου Εὐστάθιε, ἀντίγραψε τὴν ἐπιγραφήν, διὰ νὰ την μελετήσωμεν ἔπειτα ἐν ἡσυχίᾳ. Μὴν ἀφίσῃς τίποτε . . . καὶ τὸ παραμικρὸν εἰμπορεῖ νά μας δοξάσῃ. . . Ἀντίγραψέ τα ὅλα, προπάντων τὰς λέξεις ποῦ εἶνε σβουσμέναι. . .

(*Διασκευὴ*)

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΓΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΨΑΡΑΣ

Πέρα, 'στὴν ἀφρόλουστην ἀκροπελαγιὰ
Βράδυ-βραδυ βγαίνει,
Καὶ 'στοῦ ἔρμου βράχου της πίσω τὴν πλαγιὰ
τὴ βαρκούλα δένει.

Ἀπὸ μιὰ σκαλώνει φουντωτὴ μυρτιὰ
Μπαίνει 'στὸ σπιτάκι τὸ κισσοπλεγμένο.
Ἐκεῖ μέσ' 'στοῦ βράχου τὴ χαραγματιὰ
Μαγικὰ κρυμμένο.

Καὶ ἀπλώνει θαμπερὰ
Γύρω τὸ σκοτάδι·
Κράζει ὁ κοῦκος θλιβερὰ
Δίπλα, 'στὸ λαγκάδι.

Καὶ τὸ κῦμα ποῦ κυλᾷ
Κι' ὅλο γλυκομουρμουρίζει,
Ὅταν πιὰ 'στὸ στρῶμά του γέρνει ἀπαλὰ
Πῶς τὸν ναναρίζει !

Μὰ τάστρο τῆς αὐγῆς πρὶν νὰ προβάλῃ,
Μέσ' 'στοῦ γιαλοῦ τὰ ἥσυχα νερά,
Ἀνάλαφρα ἀνοίγει πίσω πάλι,
Ἡ φτερωτὴ βαρκούλα τοῦ ψαρᾶ.

ΑΡΙΑΔΝΗ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μαθητὴς φέρεται ἐνώπιον τοῦ διδασκάλου, διότι ἐφυράθη κλέπτων ἕνα πράγμα.

Ὁ *Διδάσκαλος* : (αὐστηρῶς) :— Δὲν ἠξεύρεις ὅτι ἡ κλοπὴ εἶνε κάκιστον πρᾶγμα ; Τί θὰ ἔκαμνες σύ, δὲν μου λές, ἂν σου ἔκλεπταν τὸ καπέλο σου ;

Ὁ Μαθητὴς (κλαίων):— Θὰ ἔλεγα τοῦ μπαμπᾶ νὰ μου ἀγοράσῃ ἕνα ἄλλο !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀπλαρχηγοῦ

* * *

Ὁ *Ἄρης* λέγει ὅτι εἶνε τόσον μύωψ, ὥστε δὲν διακρίνει τὸ βράδυ τ' ἀμάξια.

Καὶ ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* :

— Ξεύρεις τὶ νὰ κάμῃς ; Νὰ κρεμάσῃς ἐπάνω σου φαναράκια νὰ σὲ βλέπουν ἐκεῖνα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Ἐυελπίδων

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΛΥ εὐφυὴς ἡ ἐπιστολή σου, *Βίγλα* [ΕΕ], καὶ φαντάζομαι πόσον ὡραῖα θὰ ἔγραφες ἀκόμη, ἂν δὲν ἦταν αὐτὲς ἡ μυῖγες, ποῦ «σ' ἔχουν περιτριγυρισμένην, σὰν νὰ ἤσουν κανὲν πιάτο μὲ μέλι» Ἤθελες νὰ ἤσουν μυιγοχάφτης . . . διὰ νὰ τας φᾷς· ἐγὼ ὅμως, ξεύρεις, εὐχῆκα κάτι μυιγοχάφτες . . . χάρτινους. Εἶνε κόλλες χαρτί, ἀλειμμένες μ' ἕν ἰδιαίτερον μίγμα· πέρνεις μίαν, τὴν βρέχεις μὲ ὀλίγον νερό, τὴν ἁπλόνεις κάπου, καὶ σὲ ὀλίγον ὅλες ἡ μυῖγες τοῦ δωματίου εὑρίσκονται κολλημένες ἐπάνω, καὶ σὺ πλέον μένεις ἥσυχη νὰ ποτελειώσῃς τὴν ἐπιστολήν σου.— Ἔδωσα τὸ ποίημά σου πρὸς τὸν κ. Ξενόπουλον, ὁ ὁποῖος κατευθυσιάσθη καὶ σ' εὐχαριστεῖ πάρα πολύ. Θὰ σου ἀπαντοῦσε καὶ ὁ ἴδιος· ἀλλ' εἶνε εἰς τὰς παραμονὰς τῆς ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου τ.υ. καὶ μὴν ἐρωτᾷς τί σκοτοῦρες ἔχει.

Διὰ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος περὶ Θεάτρου, ἡ *Κεματίζουσα Θάλασσα* [Ε] μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Δὲν φαντάζεσαι ἀγαπητή μου, πόσο ἀγαπῶ τὸ Θέατρον· ἀλλ' ὅποτε πηγαίνουν οἱ γονεῖς μου δὲν με πέρνουν—καὶ πηγαίνουν συχνά, —εἰμὴ μόνον εἰς ὡρισμένας κωμῳδίας, καὶ εἰς αὐτὰς πάλιν μὲ πολλὰς παρακλήσεις· ὥστε ἓν τοιοῦτον Θέατρον, ὡς το παριστάνει ὁ κ. Φαίδων, θὰ ἦτο τερπνότατον. Νὰ ἰδοῦμεν θὰ γράψῃ καὶ ἄλλος περὶ τοῦ ζητήματος τούτου; Διότι δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι καὶ ἄλλοι πολλοὶ θά το ἐπεθύμουν, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθησαν ποτὲ ὅτι τοιοῦτόν τι ἠδύνατο νὰ γίνῃ ὑπὸ σοῦ, ἡ ὁποία φροντίζεις πάντοτε ὑπὲρ τῆς νεολαίας.» Καλὸν θὰ ἦτο πραγματικῶς· ἀλλ' ἔχω καιρὸν νὰ κάμνω θέατρα; Ἂν εὕρισκα κανένα νὰ τὸ ἀναλάβῃ καὶ νὰ τον βοηθήσω, τότε μάλιστα.

Βασιλεῦ τῶν Ναυσῶν, σὲ συγχαίρω διὰ τὰς ὑψηλὰς σου τάσεις καὶ διὰ τὰ ὡραῖα ὀνειρά σου, καὶ σου εὔχομαι νὰ τα πραγματοποιήσῃς. Θὰ σου ἀπαντοῦσα πλέον ἐκτενῶς, ἀλλ' ἡ ἀπάντησις θὰ ὑπερέβαινε τὸ ὅριον τοῦ κύκλου μας καὶ θὰ ἦτο κάπως βαρεῖα διὰ περιοδικὸν παιδικόν. Τὰ νέα σου ποιήματα μοῦ ἤρεσαν πολὺ· βεβαίως σὺ ἔχεις μέλλον.

Λευκὸν Κρῖνον, ἡ Ῥόζα εἶνε δεκατριῶν δεκατεσσάρων ἐτῶν, ὅταν τῆς συμβαίνουν αὐτά· ἀλλὰ δὲν ἐπρόσεξες ὅτι ὁ συγγραφεὺς τὴν παριστάνει μ' ἐξωτερικὸν ἀνωτέρας ἡλικίας; Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ζωγράφος τὴν ἐζωγράφισεν ὅπως τὴν βλέπεις. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ - πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Τὴν πληροφορίαν σου περὶ Τειραβίων Μ. Μυστικῶν δὲν δημοσιεύω, διότι κατ' ἀρχὴν δὲν δημοσιεύω τοιαύτας.

Τρεῖς μῆνες εἶχες νά μου γράψῃς, *Χωλὲ Διάβολε* [ΕΕΕ] ἀλλὰ μὲ ἱκανοποίησες μὲ τὸ παραπάνω. Τί ἔκτενῆ καὶ τί ὡραία ἐπιστολή ! Εὖγε, σὲ συγχαίρω διὰ τὴν γυμναστικήν, καὶ εἰς ἀνώτερα. Ἀναμένω τὴν φωτογραφίαν σου. Ὁ Ἀναν ίας θὰ μείνῃ ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ Παρίσι, διότι ἔχει ἐκεῖ μερικὰς ἐργασίας· θὰ στέλλῃ δὲ κάπου-κάπου καμμίαν ἐπιστολήν, καὶ ὅ,τι ἄλλο τοῦ καπνίσῃ.

Τί λέγεις, *Καρχαρία τοῦ Φαλήρου* ; Θὰ κάμῃς ἐπιτροπὴν ἐκ συνδρομητῶν, διὰ ξνὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου νὰ ἰδῇ τὸν Ἀνανίαν ; Θεὸς φυλάξοι ! Θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ κρυφθῇ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς ἂν τοῦ το ἔλεγα. Εὐτυχῶς λείπει εἰς τὸ Παρίσι. . .

Τὰ ἑξῆς συγκινητικὰ μοῦ γράφει τὸ *Μαραμένον Φύλλον* : «Σὲ παρακαλῶ νὰ με πληροφορήσῃς ἂν ἔχῃς κανένα φιλόμουσον πτωχόν, ὅπως τὸν ἐγγράψω συνδρομητήν σου. Συγχαίρω τὴν *Προκυμαίαν Σμύρνης*, τὸν *Πανταχοῦ Παρόντα* καὶ τὴν *Ξενιτευμένην Σιωπήν*. Ἐζήλευσα τὴν εὐγενῆ των πρᾶξιν καὶ διὰ τοῦτο ἐπεθύμησα νά γενῶ μιμητῶ. Τέτοια ζηλοτυπία δὲν νομίζω νὰ εἶνε κακή. Ἀγαπητή μου φίλη!» Ἀπεναντίας, ἐγὼ σήμερον θὰ σε συγχαρῶ δι' αὐτήν, καὶ ὁ πρῶτος ἄπορος ποῦ θὰ μου συστηθῇ, θὰ εἶνε ἰδικός σου.

Ἀνέλπιστος Παρά, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Πόσα ὑπέφερε:, ἀγαπητή μου, κ' ἐγὼ δὲν ἤξευρα τί ποτε ! Ἂς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος σ' ἔκαμε καλά. Τώρα θὰ μου γράψῃς συχνά ;

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς. *Αὔρα τῆς Κερκύρας*, διὰ τὸ φυλακτὸν ἐκ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου, τὸ ὁποῖον ἔδωσα, κα ὰ τὴν παραγγελίαν σου εἰς τὴν κυρὰ—Μάρθαν καὶ τὸ ἐφύλαξε μεταξὺ τῶν ἱερῶν κειμηλίων της. Συνδρομητὰς μὲ τὰ ὀνόματα ποῦ ἀναφέρεις δὲν ἔχω.

Δικηγόροι τῆς Νεολαίας, μὰ τί μυστηριώδεις ἄνθρωποι εἶσθε σεῖς ! Καλ' ἐγὼ ἄρχισα νὰ σας φοβοῦμαι. . .

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰ, τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ψευτοδικηγόρον* (Δ Φ) *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα* (Α. Ε) *Σταφιδοφάγον Λίγιον* (Φ. Φ. εὐχαριστῶ διὰ τὰς θερμὰς ἐκφράσεις τῆς ἐπιστολῆς σου·) *Ἡράκλειον* (Α. Π. αὐτὸ ἐξέλιξα· τιμοκατάλογον ἔστειλα·) καὶ *Φίλην τῆς Κερκύρας* (Α. Χ. ἦτο ἐλεύθερον, ὡραῖον, καὶ νὰ το κρατήσῃς.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι : *Ἡ Ἀνθοῦσα Νεότης* ζητεῖ ταρχικὰ τοῦ *Ἀρνάκι τοῦ Γαλατερῆ* καὶ τῆς *Πικραμένης Καρδούλας*· — ἡ *Εὔθυμος Κόρη* ἀσπάζεται τὴν *Μικρὰν Ἀμαζόνα* καὶ της λέγει ὅτι θὰ γελάσῃ πολὺ ἂν μάθῃ ποία εἶνε· — ἡ *Ἀνεμοζάλη* συγχαίρει τὴν *Τσιγγαρέλλαν* διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις της εἰς τὸ Θεῖον· — τὸ *Τέρενος τῶν Μουσῶν* χαιρετᾷ τὴν *Χλόην τῆς Θαλάσσης* καὶ ζητεῖ ταρχικὰ τῆς *Εὐθύμου Κόρης*· — ἡ *Δήμητρα Κουκουλάκη* ἔλαβε τὴν κόρταν τοῦ *Δλεξ. Κακουράτου* καὶ τον ἐρωτᾷ ἂν ἔλοβε καὶ ἐκεῖνος τὴν ἰδικήν της· — ἡ *Ἀνοιξιάτικη Βραδυὰ* συγχαίρει τὰς μαθητρίας τοῦ Παρθεναγωγείου Χίλλ διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις των εἰς τὴν Γυμναστικήν· — ὁ *Ἀρταγιὰν* πληροφορεῖ τὸν *Ἐξόριστον Ναπολέοντα* ὅτι ταρχικά του δὲν εἰμπορεῖ νὰ τῳ φανερώσῃ ἐδῶ, ἀλλὰ δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰμποροῦν νὰντολλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των·—ὁ *Χωλὸς Διάβολος* ζητεῖ τ' ἀρχικὰ τῆς *Τσιγγαρέλλας*· — ἡ *Πολίχνη τῆς Νάξου* ἀσπάζεται τὸν *Δημήτριον Ματζίσκον* καὶ τον ἐρωτᾷ ἂν ἐνθυμῆται τὴν μπερλίναν·—τὸ *Μαραμένον Φύλλον* ἀσπάζεται τὴν *Ἐνδόξον Ψαριανήν*, τῆς ὁποίας ἔλαβε τὸ γράμμα καὶ πολὺ ηὐχαριστήθη·— ἡ *Σημαία τῆς Ἁγίας Λαύρας* εὐχαρίστως θὰ στείλῃ τετράδιον εἰς τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* ἀφ' οὗ λάβῃ πρῶτα ἰδικόν της· καὶ ἀπὸ ποῦ ἐνόησεν ὅτι διαμένει ἐν Πάτρα ;— οἱ *Δικηγόροι τῆς Νεολαίας* (προσέξατε, διότι τὰ πράγματα εἶνε σπουδαῖα!) πληροφοροῦν τους φίλους μου ὅτι εἶνε τρεῖς, ὁ Α, ὁ Β, καὶ ὁ Γ. — ὁ *Περορόπορος Λίγιον* ζητεῖ τ' ἀρχικὰ τοῦ *Ἀπογόνου τοῦ Νέστορος*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν : ὁ *Παμπόνηρος Κατεργάρης* μὲ τὸ *Ἐαρινὸν Ἄρωμα*, *Μικρὰν Ἀμαζόνα*, *Χρυσοφόρον Φλέβα* καὶ *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα* — ἡ *Προκυμαία τῆς Σμύρνης* μὲ τὴν *Ἀκρομοζάλην* καὶ *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* — ὁ *Χιονισμένος Μάϊος* μὲ τὸν *Πατραϊκὸν Κόλπον*, *Ξανθὴν Βοώπιδα*, *Παραδείσιον Πτηνὸν* καὶ *Χιώτην-Σουλιώτην* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν* — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὸ *Σπαρτιατόπουλο*, (τὸ ὁποῖον γνωρίζει,) *Ἐθνικὸν Ὕμνον Βίγλας*, *Ἀδικημένον* καὶ *Συναγωμένον Ποιητικόν*, (διὰ νὰ ταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Ἀγριολούλουδον Ἀνδρου* μὲ τὴν *Μελῳδικὴν Φωνήν*, *Ἀνθοῦσαν Νεότητα* (τῆς ὁποίας ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα), *Δίχρωμον Φουξίαν* καὶ *Ῥοδοφωτισμένην Δύσιν* — ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* μὲ τὴν *Ἐλπίδα Κόσμου* (μὲ τὸ ὄνομά της·) — ἡ *Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς* μὲ τὴν *Βίγλαν*, *Κατσαρομάλλω*, *Πλοίαρχον τῆς Ναυαρχίδος*, *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* καὶ *Μαγικὴν Εἰκόνα*, (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* μὲ τὴν *Ξανθὴν Γαλανομμάταν*, *Μελῳδικὴν Φωνήν*, *Ζουλέϊκαν* καὶ *Εὐέλπιδας* — ἡ *Φαληρικὴ Αὔρα* μὲ τὴν *Περίλυπον Ὀρφανήν*, *Ἀντιγόνην* καὶ *Χιώτην-Σουλιώτην* — ὁ *Πρίγκιψ τῆς Μαγνησίας* μὲ τὰ *Βασιλικὰ Στέμματα* (τὰ ὁποῖα τὸν ἠσπάσθησαν χωρὶς νὰ τα γνωρίζῃ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὰ ὀνόματά των·) — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* μὲ τὸν *Φάρον τοῦ Δεάνδρου* καὶ *Μέλλοντα Δόκιμον* — ἡ *Ποιμενὶς τοῦ Παταραϊκοῦ* μὲ τὸ *Ἰλίου Μέλαθρον*, *Λευκὴν Πεταλούδαν* καὶ *Γαλανὴν Ἑλληνοπούλαν* — ἡ *Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας* μὲ τὸ *Πνεῦμα Ἀντιλογίας*, *Ἀνδαλουσίαν*, *Κῦμα τοῦ Δουνάβεως*, *Προσφιλῆ Πατρίδα* καὶ *Δίλουρον* — ἡ *Μαργαριτοφόρος* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, *Ἑλληνικὴν Ψυχήν*, *Στέφανον Δάφνης*, *Προκυμαίαν Σμύρνης* καὶ *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* — ἡ *Μαγικὴ Εἰκὼν* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Ὡρίωνα*, *Νοσταλγὸν Βασιλικοείκου* καὶ *Προσωπιδοφόρον Ἱππότην* — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὸ *Ἀράκι τοῦ Γαλατερῆ*, *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, (ἂν θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ὁ *Ἀήττητος Ἥρως* μὲ τὸν *Κόντε Ραπανάκην*, *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Ὡραίους Πρίγκιπας*, *Παρδαλὸν Γάτον* καὶ *Δίχρωμον Φουξίαν* — τὸ *Ψεύτικο Τριανταφυλλάκι* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* καὶ *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* — ἡ *Ξανθὴ Βοῶπις* μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας*, *Ψάλτην τῶν Δασῶν*, *Μυστικὴν Φωνὴν* καὶ *Ἄνθος Ἀνθέων* — τὸ *Ἀγήσυχον Πνεῦμα* μὲ τὴν *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν Ξανθὴν Γαλανομμάταν* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (μὲ τὸ ὄνομά του·) — τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* μὲ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*, *Μαργαριτοφόρον*, *Γλυκὺ Ὄνειρον*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Πλησιφαῆ Σελήνην* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Γλυκύφεγγος Σελήνη* μὲ τὴν *Πλησιφαῆ Σελήνην*, *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον* καὶ *Μαγικὴν Εἰκόνα* — ἡ *Αἰγιναία Ἀθηνᾶ* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, *Συναγωμένον Ποιητικόν*, *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*, *Κάλυκα Ῥόδου* καὶ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* — ὁ *Ναρθαζάνης* μὲ τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου*, *Νεαρὸν Μουσικόν*, *Μέλλουσαν Καλόγραιαν*, *Ἔναν* καὶ *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Εὔθυμον Κόρην* (ὄχι δά! νὰ χάσῃς τὸν ὕπνον σου, συλλογιζομένη πῶς θά μου ἐφαίνετο ἡ ἐπιστολή σου καὶ τί θά σου ἀπαντοῦσα ;... ἂν το ἤξευρα, θά σου ἀπαντοῦσα τηλεγραφικῶς·) *Ἀκρομοζάλην* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα τοῦ Ὠδείου· βεβαίως δέχομαι νὰ συστήσω καὶ ἄλλους ἀπόρους· δὲν βλέπεις τί μου γράφει τὸ *Μαραμένον Φύλλον*; *Τέμενος τῶν Μουσῶν* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου·) *Μελαχρινὴν Ναυτοπούλαν* (βεβαίως, πρέπει νὰ κοπιάσῃς μόνη σου, χωρὶς νὰ σε βοηθῇ κανείς· καὶ ἡ ἐργασία σου τότε ἔχει μεγαλειτέραν ἀξίαν.) *Ἀριάδνην τῆς Κρήτης* (ἔστειλα·) *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* (καθόλου δὲν εἶσαι ἀνοχλητικὴ· τὸ τετράδιόν σου ἐλήφθη καὶ ἐστάλη.) *Χιώτην-Σουλιώτην* (εὔχομαι λοιπὸν καλὴν ἐπιτυχίαν·) *Μαργαριτοφόρον* (δὲν δημοσιεύω τὴν πληροφορίαν σου· διότι ἐκείνη πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπευθύνεται, πιθανὸν νὰ προσβάλλεται· θὰ ἠμπορεῖς σὺ ἂν σου ἔλεγε κανείς δημοσίᾳ καὶ μὲ τὸ ὄνομά σου μάλιστα, — ὅτι δὲν εἶσαι συνεπὴς εἰς τὰς ὑποσχέσεις σου;) *Ἀτρόμητον Ἱεραπόστολον*, *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* (δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰς ἐνεργείας· χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν σου μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλόγραιαν*, ἡ ὁποία εἶνε τόσον καλὴ κόρη·) *Φιλαμεριχανίδα* (ἀνεκοίνωσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν συνεργάτην μου κ. Βενόπουλον, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ τόσον ἐνδιαφέρον· σοῦ ἀπήντησα ἰδιαιτέρως ὅτι ἔχεις ἀκόμη καιρόν·) *Ἀποιξιάτικην Βραδιάν* (ἐστάλησαν καὶ θὰ λάβῃς, μὴν ἀνυπομονῆς· ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Μικρὰν Ἀμαζόνα* (ἀφ οὗ ὁ κανονισμὸς λέγει ὅτι κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν πρέπει νὰ συνοδεύεται μὲ δεκάλεπτον γραμματόσημον διατί σὺ ἐσωκλείεις πεντάλεπτον;) *Πολίχνην τῆς Νάξου* (ἔστειλα·) *Φαληρικὴν Αὔραν* (καὶ ἄλλοτε περισσότερα, ἔ;) *Κρητικὸν Κάστανον* (ἀνυπομονῶ νὰ μου γράψῃς ὅτι διέπρεψες εἰς τὰς ἐξετάσεις· ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ὡραίαν κάρταν· καλὲ σὺ τὴν ἔγέμισες δῶρα!) *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου* (ἔστειλα·) *Ἐμμανουὴλ Σαρκογλὰν* (εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού με ἀγαπᾷς τόσον· διατί δὲν ἐκλέγεις καὶ κανὲν ψευδώνυμον, νὰ μου γράφῃς κάποτε ;) *Λετὸν τοῦ Ὀλύμπου* (αὐτὸ πλέον θὰ το ἴδῃς εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ·) *Γ. Σ. Παπαθανασόπουλον* (τὰ «Διηγήματα» τοῦ κ. Ξενοπούλου ἐκδίδονται τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα· θὰ το ἀναγγείλω καὶ διὰ τοῦ φύλλου·) *Περονόσπορον Αἰγίου* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 *Ἰουνίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Ἰουλίου.

Ὁ χάστης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσι νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

246. Λεξέγριφος.

Γράμμ' ἁπλοῦν εἶνε τὸ πρῶτον
Ἀκρωτήριον τὸ ἄλλο
Καὶ τὸ σύνολον ἀνάπτει
Μ' εὐκολίαν, ἂν δὲν σφάλλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλασσινοῦ Ζωγράφου.

247. Στοιχειόγριφος.

Εἶνε μιὰ ἀρχαία λέξις, βασιλέα ποῦ σημαίνει
Κ' ἕνα γράμμα ἂν της λείψῃ, βασιλεὺς πάλι θὰ [γένῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καυκασέας.

248. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι ἂν μάρτυς
Περιγράφω τὰ τῆς γῆς.
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς,
Εἶμαι, φίλε, δυστυχής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρως Θησέως.

249. Αἴνιγμα.

Βασιλεὺς τὸ ἀρσενικόν μου
Βασίλισσα τὸ θηλυκόν μου.
Μὲ δυὸ ρῶ τὸ ἀρσενικόν μου
Μὲ δυὸ ρῶ τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἥλια Κ. Παπαδήμα.

250. Πρόβλημα.

Εἰς μίαν συναναστροφὴν, διηγεῖτο κάποιος ὅτι τὰ ἔτη τοῦ πάππου του ἐν ἔτει 1808 ἀπετέλουν ἀκριβῶς τὸ ἄθροισμα τῶν τεσσάρων ψηφίων τοῦ ἔτους κατὰ τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη. Ζητεῖται ποίας ἡλικίας ἦτο ὁ πάππος τοῦ τῷ 1808, ἤτοι ποῖον ἔτος ἐγεννήθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συνεφάδους Αὐγῆς.

251. Πυραμίς.

\+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος.
* + * =Ζῷον.
* * + * * =Κράτος εὐρωπαϊκόν.
* * * + * * * =Ἐπαγγελματίας.
* * * * + * * * * =Ἀρχαῖος βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιτσιμόνου.

252. Παίγνιον.

Ἀπὸ τοῦ 5 ἀφαιρῶ 3 καὶ εὑρίσκω ὑπόλοιπον 1. Πῶς γίνεται τοῦτο ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰγιέως.

253. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, σημαίνουσαι ἀρχαίας θεότητας :

νέκταρ, *βῆμα*, *σάραξ*, *κλωδός*, *ἐνυδρίς*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωφεροῦ Νέφους.

254. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαίαν περίφημον πόλιν, τὰ δὲ δεύτερα ὄρος.

1, Μέρος τοῦ ποδός. 2, Ἀκρωτήριον. 4, Ζῷον τετράποδον. 4, Ἄνθος. 5, Ἤπειρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριπολίμου.

255. Φωνηεντόλιπον.

κ γ ρ γ - γ ν σ - ν - σ - χ - π ρ τ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῶν Δυστυχῶν

256. Γρῖφος μαθηματικός.

1 + 2 + με + (2 − 0) + 1 + (2 − 0) + μα + τον.

Ἐστάλη ἐκ τοῦ Ἄσπρο Ποντικάκι.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 17 καὶ 18.

168. Λεωνίδας (λέων, οἶδας.) — **169.** Κάμηλος-Μῆλος. — **170.** Κέδρος-Κόδρος. — **171.** Ἰάσεων-Ἰωνᾶς.

172.
Τ Ο Σ Ο Σ
Χ Ο Ρ Ο Σ
Δ Α Ν Ο Σ
Λ Ε Ρ Ο Σ
Ν Α Ι Α Σ

173-174. Ἡ γῆ εἶνε τροφὸς ὅλων μας. 2. Τὸ βόρειον σέλας εἶνε φυσικὸν φαινόμενον. — **175.** Ἡ ὕβρις «ἀνανδρε!» (ΑΝ ΑΝΔΡΕα μου . . .) — **176.** ΑΘΗΝΑ ΛΑΡΟΣ ΕΡΑΤΩ (ΑΛΕξανδρος, ΘΑΡρος, ΗΡΑκλῆς, ΝΟΤος, ΑΣΩπός.) — **177.** Ἡ μυῖα εἶνε ἔντομον.

178. Κεφαλληνία (κεφαλή, νῆ, α.) — **179.** Ἀστήρ-στήρ.

180. ΝΑΘΑΝ **181.** Υ (κυΡΥφή)
ΑΘΗΝΑ ΙΔΗ (Η ΔΙκτη)
ΘΗΒΑΙ ΒΑΡΟΣ (ἀπηνῶΣΟΡΑΒδοῦχος
ΑΝΑΠΑΘΑΝΑΤΟΣ (κακοΣ ΟΤΑΝ ΑΘΑνασίας)

182. 12,345,679 x 9 = 111,111,111. — **183-184.** 1. Ὁ Θεὸς εἶνε παντοκράτωρ. 2. Ὁ Βίας ἦτο σορός. — **185.** ΚΙΝΑ (οἶΚος, χελΙδών, ΡΗΝος, ἄμΔξα.) — **186.** Τύχη οἷς δίδωσιν, οἷς ἀφαιρεῖται. — **187.** Λέγε τὴν ἀλήθειαν, κἂν πικρὰ ᾖ. — **188.** Αἱ πόλεις ἔχουσιν ὑπονόμους.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτερα τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.—Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον.*]

Δέχομαι εἰκονογραφημένα δελτάρια fantaisies· ἀπαντῶ διὰ ζητουμένων.—Annette Ferendino, Braila (Roumanie). (Α—34)

Ζητῶ ἀνταλαγὴν ξένων γραμματοσήμων ἀντὶ ἑλληνικῶν. — Ἡ διεύθυνσίς μου : *Νίκος Μεγαπάνος, Πύργος.* (Α—35)

Ἀνταλλάσσω πᾶν εἰκονογραφημένον δελτάριον στελλόμενον: *Μιχαὴλ Πάνου Κουρτζῆν, Μιτυλήνην* (Metelin) (Α—36)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.